

Arrest

nr. 258 127 van 13 juli 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 april 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 maart 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 2 januari 2020 in België een verzoek om internationale bescherming in. Op 21 februari 2020 verklaart de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk, omdat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in Griekenland. Verzoeker tekent beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 1 september 2020 met nummer 240 373 verwerpt de Raad het beroep.

1.2. Op 9 maart 2020 dient verzoeker een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemde-

lingenwet). Op 24 maart 2020 verklaart de destijds bevoegde staatssecretaris de aanvraag ontvankelijk, maar ongegrond. Verzoeker tekent beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad. Bij arrest van 22 maart 2021 met nummer 251 321 verwerpt de Raad het beroep.

1.3. Op 20 oktober 2020 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 29 oktober 2020 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onontvankelijk verklaard, in toepassing van § 3, 2° van voormeld wetsartikel. In zijn arrest van 22 maart 2021 met nummer 251 320 stelt de Raad de afstand van het geding vast.

1.4. Op 18 maart 2021 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : [A.]

voornaam : [M.Z.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Afghanistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen<2>, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 24/02/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 01/09/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

“1. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er "grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen" (arrest Paposhvili, § 183).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221475).

2. Verzoeker bezit de nationaliteit van Afghanistan, doch hij diende zijn land van herkomst te ontvluchten. De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft echter als gevolg dat verzoeker zou dienen terug te keren, na zijn verblijf in België, naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit (Afghanistan). De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft.

In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel I van de Vreemdelingenwet:

"5° te rug keer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overeenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;".

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt. De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoeker dient terug te keren naar Afghanistan ("nationaliteit: Afghanistan") en dit binnen een termijn van dertig dagen ("binnen 30 (dertig) dagen").

Op geen enkele wijze werd evenwel rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker, gelet op het ontbreken van elk motief hiertoe in de bestreden beslissing.

3. De verzoekende partij moet vooreerst vaststellen dat niet blijkt op welke wijze verweerder, voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing, heeft rekening gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker en zijn echtgenote.

Verzoeker heeft te kampen met een zeer uiteenlopende medische problematiek, zoals diabetes, hypertensie, dyslipidémie en astma. Hij diende voorafgaandelijk reeds een verzoek in tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet, met de meest actuele aanvraag op 20 oktober 2020, waardoor verweerder op de hoogte dient te zijn van zijn actuele problematiek.

Ook zijn echtgenote heeft te kampen met een ruime medische problematiek, dewelke voornamelijk psychisch van aard is. Ook zij diende voorafgaandelijk reeds een verzoek in tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet, met de meest actuele aanvraag op 20 oktober 2020, waardoor verweerder op de hoogte dient te zijn van deze actuele problematiek.

De verzoekende partij wijst er overigens op dat de ingediende aanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet op 29 oktober 2020 onontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 9ter, §3, 2° Vreemdelingenwet, zonder dat er een inhoudelijke beoordeling werd gemaakt van de ingeroepen medische gegevens. Er werd derhalve nog geen inhoudelijk oordeel gevormd over deze ingeroepen medische gegevens, minstens zijn verzoekers hiervan niet op de hoogte gesteld.

4. De verzoekende partij moet voorts vaststellen dat niet blijkt op welke wijze verweerder, voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing, heeft rekening gehouden met de internationale bescherming die werd verkregen in Griekenland.

Verzoeker heeft de nationaliteit van Afghanistan, alwaar hij op [...] werd geboren te Herat. Hij is sjiitisch moslim en etnisch tadjiek.

Verzoeker is opgegroeid in Afghanistan, doch hij diende zijn land van herkomst te verlaten in september 2016 uit angst voor de autoriteiten. Samen met zijn vrouw reisde hij via Iran en Turkije naar Griekenland toe alwaar hij toekwam in oktober 2016.

Zij dienden in Griekenland een verzoek om internationale bescherming in en werden er op 27 juli 2018 een beschermingsstatus toegekend

In Griekenland verbleven zij eerst een viertal maanden op het eiland Chios, waarna zij omwille van de medische situatie van de heer [A.] (diabetes, hypertensie, dyslipidémie en astma) werden overgebracht naar het Malakassa kamp in Attica alwaar zij eveneens enkele maanden verbleven. Zij werden daarna een huis toebedeeld in Acharnon, Athene, waar zij ruim twee jaar verbleven.

Einde 2019 verkregen de heer [A.] en zijn vrouw Griekse (reis)documenten en werd hun bijstand gestopt. Zij konden evenwel omwille van de medische situatie van de heer [A.] hun verblijf in het huis wat rekken, maar dienden uiteindelijk ook dat huis te verlaten en belandden op straat. Soms werden zij opgevangen door Afghaanse kennissen, de laatste dagen sliepen zij in een tent in een park. Mevrouw [H.] werd in die periode ook een keer geslagen wanneer ze in een betoging van fascistische verzeild raakte, maar deed geen aangifte van de feiten. Via familie konden zij een vlucht van Griekenland naar België regelen, dewelke zij namen op 30 december 2019.

Op 2 januari 2020 verzochten de heer [A.] en mevrouw [H.] tot het verkrijgen van internationale bescherming in België.

Op 21 februari 2020 werd evenwel de beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om het verzoek tot internationale bescherming van de verzoekende partij te weigeren. Hun verzoek tot internationale bescherming werd immers onontvankelijk verklaard in toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet.

Onder punt C - pagina 3 - van de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 21 februari 2020 werd genoteerd als volgt:

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Afghanistan.

Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een arrest van 1 september 2020 (nr. 240 373). Het staat derhalve vast dat de verzoekende partij niet kan worden overgebracht naar Afghanistan, terwijl verzoeker een terugkeerverplichting kreeg opgelegd waarbij niet blijkt dat verweerder met de verkregen internationale bescherming heeft rekening gehouden. De bestreden beslissing lijkt immers te stellen dat verzoeker dient terug te keren naar Afghanistan ("nationaliteit: Afghanistan") en dit binnen een termijn van dertig dagen ("binnen 30 (dertig) dagen").

5. De verzoekende partij merkt op dat in de bestreden beslissing geen enkele overweging noch een motief te vinden is dat handelt over de persoonlijke situatie van de verzoekende partij (zoals hierboven weergegeven). Het enige waarmee de gemachtigde rekening schijnt te houden is de vaststelling dat het verzoek tot internationale bescherming van de verzoekende partij werd afgewezen en dat de verzoekende partij geen paspoort bezit met een geldig visum.

Er kan dan ook niet worden vastgesteld of er, voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing, een individueel en concreet onderzoek werd verricht of de verzoekende partij terecht zou komen in een situatie in strijd met artikel 3 en 8 EVRM evenals artikel 74/13 Vreemdelingenwet. Evenmin kan worden vastgesteld op welke wijze met de gezondheidstoestand van verzoeker werd rekening gehouden.

Elk motief hiertoe ontbreekt, waardoor verzoeker hiervan geen kennis kan nemen (en niet voldaan is aan het doel van de formele motiveringsverplichting).

De verzoekende partij herinnert daarbij aan artikel 1, 6° Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat een terugkeerverplichting werd opgelegd: "beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt".

Geen enkel motief is echter te vinden over de persoonlijke situatie van de verzoekende partij in de bestreden beslissing, waardoor niet kan worden afgeleid op welke wijze met de persoonlijke situatie van verzoeker door de gemachtigde werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Bovenvermelde verplichtingen, voortvloeiende uit artikel 3 en 8 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, dienen samen te worden gelezen met de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de

beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

De gegeven motivering stelt de verzoekende partij niet in staat te begrijpen op welke manier met de persoonlijke situatie van verzoeker werd rekening gehouden bij het opleggen van de bestreden beslissing. Geen enkel motief is hierover te vinden in de bestreden beslissing.

Een afdoende motivering is niet voorhanden. Er werd evenmin voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht."

2.2. Verweerder repliceert in zijn nota met opmerkingen als volgt:

"Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 1 tot en met 3 van de Wet van 29.07.1991 gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de kritiek van verzoekende partij niet kan worden aangenomen.

De verweerder merkt in dit kader op dat de bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet uitdrukkelijk:

"Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2."

In casu dient te worden vastgesteld dat door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 24.02.2020 een beslissing werd genomen waarbij aan de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus, als de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Bij arrest nr. 240.373 dd. 01.09.2020 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

De in casu bestreden beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris is niet meer dan de noodzakelijke en wettelijk voorziene resultante van de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen én de daaropvolgende bevestigende beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft dienaangaande bovendien geen discretionaire bevoegdheid, en vermag in beginsel niets anders dan in uitvoering van voormeld artikel 75 §2 van het Vreemdelingenbesluit en artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij, nu aan haar een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming werd betekend, langer in het Rijk verblijft dan de krachtens artikel 6 van de Vreemdelingenwet toegestane termijn, bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris werd terecht vastgesteld dat de vluchtelingen en subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij diende te worden geweigerd, en dat de

verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bevindt, zodat haar bevel kon worden gegeven om het grondgebied te verlaten.

Geen van deze motieven worden betwist door verzoekende partij.

Verzoekende partij acht art. 74/13 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 8 EVRM geschonden, omdat er geen rekening zou zijn gehouden met zijn persoonlijke en medische situatie.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 18.03.2021 heeft vastgesteld dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat er in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet sprake is van elementen, dewelke problemen zouden kunnen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten-verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

In de synthesesnota dd. 18.03.2021 wordt melding gemaakt van volgende elementen:

- "Hoger belang van het kind: betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

- Gezins- en familielevens: betrokkene verblijft samen met zijn echtgenote in België. Zij maken beiden het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten en bijgevolg blijft de kerngezin behouden. Tevens verklaarde betrokkene dat drie meerderjarige kinderen in België verblijven, maar die behoren allen niet tot de kerngezin van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen meerderjarige kinderen en hun ouders of tussen meerderjarige broers en zussen onderling, zonder dat bijkomende banden worden aangetoond. Bovendien genieten betrokkene en zijn echtgenote reeds internationale bescherming in Griekenland en kan het familieleven in Europa plaatsvinden.

- Gezondheidstoestand: betrokkene legde verschillende medische documenten neer. In het antwoord van de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken, op 12.03.2021 overgemaakt aan de Cel Opvolging Internationale Bescherming, attesteert hij/zij dat er op basis van de hem/haar op 11.03.2021 voorgelegde medische informatie geen tegenaanwijzing is om te reizen, en dat de (noodzakelijke) medische behandeling beschikbaar is in het land van herkomst/land van bestemming. In dit geval is het land van bestemming bij eventuele verwijdering Griekenland en werden de aangebrachte medische elementen behandeld ten aanzien van Griekenland. (...)

- Betrokkene geniet reeds internationale bescherming in Griekenland en zal dus niet gedwongen verwijderd worden naar het land van herkomst. Bij eventuele verwijdering van betrokkene, is het land van herkomst Griekenland."

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie werd bijgevolg voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing uitdrukkelijk rekening gehouden met 1) het hoger belang van het minderjarige kind (de verzoekende partij heeft geen minderjarige kinderen), 2) het gezins- en familielevens (de echtgenote van verzoekende partij maakt ook voorwerp uit van een bevel het grondgebied te verlaten - met de meerderjarige kinderen vormt verzoekende partij geen gezin) en 3) de gezondheidstoestand (medische behandeling is beschikbaar in Griekenland).

Gelet op het voorgaande kan eenvoudigweg niet ernstig worden voorgehouden dat geen rekening zou zijn gehouden met de individuele situatie van de verzoekende partij in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Zie ook:

"Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals in casu, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familielevens, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek gemotiveerd wordt omtrent de in dit artikel bepaalde belangen." (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

"Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Uit de gegevens van de zaak, weze het uit de stukken van het administratief dossier of uit de bestreden beslissing zelf, moet kunnen worden vastgesteld dat de gemachtigde bij het nemen van de verwijderingsbeslissing is overgegaan tot het individueel onderzoek dat in wezen uit voornoemd artikel 74/13 voortvloeit." (R.v.V. nr. 146 296 van 26 mei 2015)

"Er dient evenwel op te worden gewezen dat, in tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen motiveringsplicht omvat. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat wel degelijk rekening werd gehouden met het gezins- en familielevens van de verzoeker en met het hoger belang van zijn kind en dat ter zake een afweging is gebeurd. Zo blijkt uit de synthesesnota 5926245 van 29 juli 2014, die zich in het administratief dossier bevindt, dat de verblijfsaanvraag van de verzoeker op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd onderzocht,

vooraleer huidig bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, en dat rekening werd gehouden met de volgende elementen uit de aanvraag [...]” (R.v.V. nr. 145 109 van 8 mei 2015)

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, kan er op gewezen worden dat deze bepaling voorziet dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer” (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Verder laat de verweerder gelden dat onder folteringen in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, “die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht” (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Betreffende de vermeende schending van artikel 3 EVRM merkt de verweerder vooreerst op dat de bestreden beslissing de verzoekende partij geenszins verplicht terug te keren naar Afghanistan, daar verzoekende partij internationale bescherming geniet in Griekenland.

Verzoekende partij slaagt er niet in aannemelijk maken dat er sprake is van ernstige en duidelijke redenen, om aan te nemen dat hij bij zijn terugkeer het slachtoffer zou worden van een in art. 3 EVRM bedoelde handeling, rekening houdend met de algemene situatie in Griekenland alwaar hij internationale bescherming geniet en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu de verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Verzoekende partij haalt aan dat onvoldoende rekening zou zijn gehouden met zijn medische situatie. Hij verwijst hierbij naar de aanvragen die hij heeft ingediend op basis van art. 9ter Vreemdelingenwet.

Verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris deze aanvragen heeft beoordeeld en heeft afgewezen.

Daarnaast maakt verzoekende partij ook niet concreet wat de gevolgen zouden zijn voor zijn medische situatie wanneer hij wordt teruggestuurd naar Griekenland.

Alleszins volstaat een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een strikt hypothetische schending van art. 3 EVRM volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002...).

Een schending van art. 3 EVRM kan niet worden aangenomen.

Artikel 8 van het EVRM luidt verder als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer hij zich beroept op art. 8 EVRM.

“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan

van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op hem rustende bewijslast.

Verzoekende partij laat na de concretiseren op welke manier de bestreden beslissing een schending zou vormen van art. 8 EVRM.

Verwerende partij wijst er op dat de echtgenote van verzoekende partij ook een bevel om het grondgebied te verlaten heeft ontvangen en dat zij ook internationale bescherming geniet in Griekenland.

Verzoekende partij en zijn echtgenote kunnen dus hun gezinsleven verderzetten in Griekenland.

Betreffende de meerderjarige kinderen van verzoeker, wordt niet aannemelijk gemaakt dat deze deel uitmaken van het kerngezin.

Een schending van art. 8 EVRM kan niet worden aangenomen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten-verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond.”

2.3.1. Verzoeker voert de schending aan van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Hij betoogt dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze is gemotiveerd, omdat hieruit niet blijkt dat rekening is gehouden met zijn gezondheidstoestand. Verzoeker stelt te kampen met ernstige medische problemen, waaronder diabetes, hypertensie, dyslipidemie en astma, die de tenuitvoerlegging van een verwijderingsmaatregel problematisch maken in het licht van artikel 3 van het EVRM. Hij stelt ook dat verweerder kennis had van deze medische problemen, gelet op de eerder door hem ingediende aanvragen om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hij benadrukt dat de meest recente aanvraag onontvankelijk werd verklaard wegens het ontbreken van een bewijs van identiteit, zonder dat hierbij nog een inhoudelijke beoordeling van de ingeroepen medische gegevens plaatsvond.

Verweerder betwist in zijn nota niet dat hij, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, kennis had van verzoekers gezondheidsproblemen, gelet op zijn aanvragen om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Evenmin betwist hij dat in het kader van de meest recente aanvraag de door verzoeker ingeroepen (medische) elementen niet opnieuw zijn beoordeeld. Verweerder maakt er melding van dat op 18 maart 2021 een synthesesnota werd opgemaakt, waaruit een beoordeling zou blijken conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Hieruit zou blijken dat verzoekers gezondheidstoestand opnieuw werd voorgelegd aan een arts-adviseur en deze op 12 maart 2021 zou hebben geoordeeld dat er geen tegenaanwijzing is om te reizen en de (noodzakelijke) medische behandeling ook beschikbaar is in Griekenland. Verweerder betoogt dat uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de feitelijke en juridische motieven kent die aan de basis liggen van de bestreden beslissing, waardoor is voldaan aan de formele motiveringsplicht.

2.3.2. De bestreden beslissing is een voor vernietiging vatbare maatregel die als eenzijdige rechtshandeling ook is onderworpen aan de verplichting tot formele motivering, opgelegd bij de wet van 29 juli 1991.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 11 december 2015, nr. 233.222; RvS 18 januari 2010, nr. 199.583).

2.3.3. In het geval van verzoeker is het niet betwist dat hij gezondheidsproblemen heeft die relevant zijn in het kader van het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verweerder geeft in de nota met opmerkingen zo zelf ook aan dat hij het op basis van de (medische) stukken zoals deze bij hem voorlagen nodig heeft geacht om, voorafgaand aan de afgifte van het bevel, bij een arts-adviseur een nieuw advies in te winnen met betrekking tot verzoekers gezondheidstoestand, dit om er zich van te verzekeren dat deze toestand hem toelaat terug te keren naar Griekenland.

2.3.4. Omtrent verzoekers gezondheidsproblemen, en het onderzoek dat in dit verband heeft plaatsgevonden, kunnen evenwel geen motieven worden gelezen in de bestreden beslissing. Zoals reeds werd aangehaald, werd verzoekers meeste recente aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ook onontvankelijk verklaard omdat geen bewijs van identiteit voorlag, zonder dat nog enig onderzoek plaatsvond van de ingeroepen (medische) elementen. Evenmin wordt in de bestreden beslissing verwezen naar het bestaan van het advies van de arts-adviseur of de synthesenota in het administratief dossier die deze beoordeling veruiterlijken, laat staan dat deze stukken zouden zijn bijgevoegd. Op geen enkele manier werd verzoeker attent gemaakt op het feit dat er zich in het dossier een stuk zou bevinden waaruit de evaluatie met betrekking tot zijn gezondheidstoestand bleek.

2.3.5. Het verweer in de nota met opmerkingen dat verzoeker alle motieven kent die aan de basis liggen van de bestreden beslissing, waardoor is voldaan aan de formele motiveringsplicht, kan geenszins worden bijgetreden, nu nergens uit blijkt dat de motieven omtrent zijn gezondheidstoestand zoals deze zouden moeten blijken uit de synthesesnota samen genomen met het advies van een arts-adviseur op enig ogenblik aan hem ter kennis zijn gebracht.

2.3.6. Opdebeek en Coolsaet stellen aangaande *“de rol van het administratief dossier”* dat *“sinds de inwerkingtreding van de Wet Motivering Bestuurshandelingen [...] het niet langer [volstaat] dat de motieven terug te vinden zijn in het dossier; zij moeten in de beslissing zelf worden opgenomen.”* (I. OPDEBEEK EN A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 2013, 140. Dezelfde rechtsleer stelt dat *“bij de controle of de formele motivering afdoende is, [...] enkel [kan] rekening gehouden worden met de motieven vermeld in de beslissing (RvS 4 december 2003, nr. 126.056, Delsaut).”* Met uitzondering van een gebrek aan belangenschade of motivering door verwijzing – indien alle voorwaarden hiervoor zijn vervuld –, *“[kan] in beginsel [...] geen rekening worden gehouden met motieven die niet in de beslissing zelf, maar in andere stukken worden verstrekt”* (I. OPDEBEEK EN A. COOLSAET, idem, 131).

Uit rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de motieven kenbaar moeten zijn, hetzij vóór de beslissing wordt genomen (RvS 25 april 1994, nr. 47.012; RvS 27 februari 1995, nr. 51.775), hetzij ten laatste met de eindbeslissing (RvS 25 januari 2007, nr. 167.144; RvS 7 augustus 2008, nr. 185.636).

Een aanpak van het bestuur waarbij de mededeling van de motieven afhankelijk wordt gemaakt van het initiatief van de bestuurde is niet verenigbaar met de formele motiveringsplicht (RvS 14 juni 2010, nr. 205.127; in dezelfde zin: *“deze wet [van 29 juli 1991] legt de betrokkene niet op zelf om de mededeling van het advies te vragen”* RvS 17 januari 1996, nr. 57.548).

De mededeling van de motieven nadat het beroep reeds werd ingediend – via een later procedurestuk zoals de nota of via het neerleggen van het administratief dossier –, kan de miskennis van de plicht tot formeel motiveren evenmin goedmaken. Dit ontnemt een verzoeker immers de mogelijkheid om zijn beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, punten 38 en 59) en brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865).

Precies omwille van die wapengelijkheid kan een eventuele inzage van het dossier, voorafgaand aan het beroep, evenmin garant staan voor een doeltreffende rechtsbescherming. Luidens artikel 6, § 5 van de wet 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, heeft het bestuur dat niet onmiddellijk op een vraag tot inzage kan ingaan of deze vraag afwijst, immers een termijn van dertig dagen na ontvangst ervan om de verzoeker in kennis te stellen van de redenen van het uitstel of de afwijzing en wordt de aanvraag bij ontstentenis van een kennisgeving binnen de voorgeschreven termijn, geacht te zijn afgewezen. Deze termijn van dertig dagen is gelijk aan de beroepstermijn die de wetgever in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet heeft ingesteld voor het indienen van een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Eén en ander maakt het mogelijk dat de beroepstermijn waarover een verzoeker beschikt de facto wordt ingekort door het talmen van het bestuur bij het verlenen van inzage of wordt uitgehouden doordat de termijn uit het artikel 6, § 5 van de voormelde wet van 11 april 1994

zonder gevolg verstrijkt (zie ook GwH 12 juli 2012, nr. 88/2012, B.36.4 waarin het Hof stelt dat de bij de wet van 11 april 1994 ingevoerde procedures en termijnen onverenigbaar zijn met de termijn voor het indienen van het verzoekschrift tot nietigverklaring bij de Raad). Recent stelde de Raad van State nog in zijn cassatie-arrest van 17 juni 2020 met nr. 247.821 dat het voordeel van de rechten van verdediging niet is onderworpen aan de vereiste dat de verzoeker toegang tot het administratief dossier vraagt voor het indienen van zijn beroep.

Een uitzondering op de voormelde formele motiveringsplicht kan worden gemaakt wanneer de betrokken vreemdeling kennis krijgt van het stuk met daarin de beoordeling van de elementen waarmee rekening moest worden gehouden, ten laatste op het ogenblik waarop hij in kennis wordt gesteld van het bevel om het grondgebied te verlaten en zijn beroepstermijn tegen dat bevel begint te lopen. In dat geval weet de betrokkene immers dat verweerder, alvorens over te gaan tot het nemen van zijn beslissing, rekening heeft gehouden met de bedoelde elementen én kent hij ook de motieven die hebben geleid tot het oordeel van het bestuur, zodat hij zich er in rechte tegen kan verweren en een doeltreffende rechtsbescherming dus is gegarandeerd. Ter zake kan alleen maar worden vastgesteld dat in casu geen sprake is van een dergelijke uitzondering. Verzoeker werd via de motieven van de bestreden beslissing niet in de mogelijkheid gesteld na te gaan of werd uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of die gegevens correct werden beoordeeld, en of op grond daarvan in redelijkheid kon worden gekomen tot het nemen van de bestreden beslissing, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

2.3.7. Daarenboven moet er ook op worden gewezen dat het bij de Raad neergelegde administratief dossier noch de synthesesnota van 18 maart 2021 noch het medisch advies van een arts-adviseur van 12 maart 2021 bevat. Verweerder laat ook na deze stukken alsnog te voegen bij zijn nota. De Raad kan het bestaan en de inhoud van deze stukken dus niet zelf vaststellen. Minstens kunnen noch de Raad noch verzoeker aan de hand van dit dossier kennis nemen van de concrete bevindingen van de arts-adviseur, waardoor elke controle hierop wordt verhinderd en de wettigheidscontrole onmogelijk wordt gemaakt.

2.3.8. Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een verder onderzoek van het middel dringt zich niet langer op.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 maart 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS